

بر مشکلات غلبه کند. به نظر من، بازگشت از تصمیم نادرست بسیار ارجمندتر از حتی تصمیم درست است! تصمیم درست را حتی مستبدان هم ممکن است بگیرند، اما فرق آنان با اهل انابه و مشورت این است که نمی‌توانند از تصمیم نادرست خودبازرگردند.»

▼ واکنش تندروها

تعدادی از چهره‌های سیاسی تندرو به این موضوع واکنش نشان دادند که از جنس واکنش‌های دو رسانه‌ای بود که در ادامه مرور می‌کنیم. **سایت خبری رجانیوز**- نزدیک به جبهه پایداری و جریان سعید جلیلی - در واکنش به این رفت و برگشت لایحه نوشت: «این رفتارهای متناقض، بیش از آنکه نشانه «مدارا» یا «شنیدن صدای منتقد» باشد، نشانه فقدان یک فرماندهی واحد است. وقتی دولت حتی در ساده‌ترین تصمیمات اجرایی، این چنین دچار رفت و برگشت می‌شود، چگونه می‌توان انتظار داشت که برای ابرچالش‌های اقتصادی و بین‌المللی، برنامه‌ای قاطع و منسجم داشته باشد؟ شهروندان حق دارند بپرسند که آیا این ناهماهنگی، بخشی از یک سناریوی پیچیده برای مدیریت کشور است یا صرفاً نتیجه طبیعی استقرار دولتی است که هنوز نتوانسته تکلیف خود را با خودش مشخص کند. در هر صورت، اداره کشور با سعی و خطا و «امروز چنین، فردا چنان» کردن، راه به جایی نخواهد برد و تنها سرمایه‌ای که در این میان از دست می‌رود، اعتماد عمومی و زمان گران‌بهایی است که برای حل مشکلات واقعی کشور باید صرف شود.»

روزنامه کیهان در کانال تلگرامی خود به این موضوع واکنش نشان داد: «تا پیش از این آنها توانسته بودند با مواردی مثل «خاموشی به بهانه عدم مازوت‌سوزی»، «خاموشی‌های پاییزه، زمستانه، بهاره و اکنون تابستانه» دور افتخار بزنند و مواردی مثل «چراغ‌های خاموش نهاد ریاست جمهوری»، «روشنی اتاق معاون رئیس‌جمهور با چراغ مطالعه»، «ورود زورخانه‌ای رئیس‌جمهور به جلسه مدال‌آوران المپیک»، «نشستن رئیس‌جمهور بر دسته‌مبل»، «عذرخواهی رئیس‌جمهور بابت تعطیلی‌ها» و... را به عنوان دستاوردهای مسعود پزشکیان و دولتش در بوق و کرنا کنند! در ادامه این دستاوردها، امروز عوامل تبلیغاتی وابسته به دولت دستاورد دیگری ساخته‌اند و آن پس گرفتن لایحه‌ای است که دولت، خودش دو فوریتش را امضا کرده بود! وقتی از منظر مدیریت دولتی به این پدیده نگاه کنیم؛ از هر سو که بنگریم چیزی جز ناتوانی مدیریتی، ضعف قوای عاقله، ناکارآمدی و تزلزل تصمیم‌گیری در آن نمی‌توان دید. چگونه می‌شود دولت، مدت‌ها بر روی این لایحه در کمیسیون دولت و سپس صحن دولت وقت بگذارد، ۸ تیر ۱۴۰۴ دو فوریت آن را تصویب کند، ۳۰ تیر ۱۴۰۴ به مجلس بفرستد و در تمام این مدت متوجه ایرادی نشود اما در کمتر از ۹ روز پس از ارسال به مجلس و سپس معرکه‌گیری شیپورچی‌ها و گروه‌های فشار، ناگهان در ۸ مرداد ۱۴۰۴ یادش بیفتد که انسجام ملی در لایحه رعایت نشده و باید پس گرفته شود! عوامل تبلیغاتی دولت دوست دارند از این فاجعه مدیریتی، دستاورد بسازند؛ ما مزاحم‌شان نمی‌شویم اما هر چه بیشتر این ماجرا را باز و مطرح می‌کنند، سوءمدیریت‌شان در نهاد ریاست‌جمهوری بیشتر آشکار می‌شود.»

سید محمود میرلوحی عضو شورای مرکزی حزب اتحاد ملت:

چه جریانی این لایحه را از بایگانی بیرون آورد

او درباره تحركات جریان تندرو نیز گفت: «به محض اینکه افکار عمومی، رسانه‌ها، فعالان مجازی و کارشناسان به این موضوع واکنش نشان دادند و این لایحه را خلاف رفتار، باور و دیدگاه‌های رئیس‌جمهور دانستند، رسانه‌های تندرو هم به کار افتادند که تصویب این لایحه از نان شب برای مردم ما واجب‌تر است. جالب اینکه اگر چنین چیزی تصویب شود، احتمالاً آن‌ها با اخبار و نظرات خلاف واقع خود باید نوبت‌های اول را در صفی که مقابل قوه قضائیه ایجاد می‌شود بگیرند. یک صدا تلاش کردند با صدایی که در جامعه به وجود آمد مقابله کنند. با آن لایحه، دو قانون سوت‌زنی و دسترسی آزاد به اطلاعات هنوز جوهرشان خشک نشده بود، از بین می‌رفتند. ما در حال حاضر بیش از ۲۰۰۰ عنوان مجرمانه در قانون داریم و من نمی‌دانم چرا برخی به صورت سیری ناپذیر دنبال افزایش جرم‌انگاری هستند. بیشتر کردن جرم‌انگاری، تأثیری در کاهش جرم ندارد. اگر کشور دوسوم این جرم‌انگاری‌ها را کم کند و به مسائل اصلی، مفاسد و مشکلات برسد، خیلی بهتر است. کشوری مثل سنگاپور یک‌چهارم ما عنوان مجرمانه دارد اما در گزارش‌های شفافیت در بالای جدول است.»

او تأکید کرد: «اخیراً یکی از اعضای شورایعالی انقلاب فرهنگی درباره دستکاری یک مصوبه مربوط به حجاب در این نهاد صحبت کرد. این حرف‌ها قابل تامل است. این قابل بررسی است که چه جریانی در شرایط بعد از جنگ، بعد از این گفت‌وگوها و بحث‌هایی که شده، این لایحه را به جریان انداخت. اگر دولت این لایحه را دیروز پس نمی‌گرفت، احتمالاً شنبه جلسه فوق‌العاده تشکیل می‌شد و کار را سخت‌تر می‌کرد. با شناختی که از این جریان داریم، دولت کار درستی کرد که لایحه را پس گرفت. آقای پزشکیان این ندا را شنید. ان‌شالله این کار باعث شود دولت جلوی طرح‌هایی که نیاز فعلی جامعه نیست را بگیرد.»

فضای مجازی را پس گرفتند، تشکر می‌کنم، لطفاً با رفع فیلترینگ اقدام زیبای خود را تکمیل کنید.»

غلامعلی جعفرزاده‌ایمن‌آبادی، نماینده‌ادوار مجلس: «با توجه به استفاده و وابستگی مردم به اینترنت، فشار بر این فضا برای مردم جانکاه است. آن‌هایی که با استرداد این لایحه مخالفند خود را «قیم» مردم می‌دانند. اما افرادی که به آقای پزشکیان رای داده‌اند توقعاتی از ایشان دارند و آقای پزشکیان هم با اقدام خود به نظر مردم احترام گذاشت. این همان دولت اخلاقی و فرهیخته‌ای است که مردم انتظار دارند.»

عزت‌الله ضرغامی، وزیر پیشین میراث فرهنگی: «بادو فوریت لایحه می‌دیم، با سه فوریت پس می‌گیریم. چرا می‌خندی؟ خنده داره؟» ضرغامی این متن کوتاه را همراه عکسی از دوران ریاست خود بر صداوسیما منتشر کرد که هم افراد حاضر در آن از جمله خودش در کنار محمدجواد ظریف وزیر وقت امور خارجه، عباس عراقچی معاون وزیر خارجه، مرتضی سרمدی قائم‌مقام وزیر و محمدسرافراز که آن‌زمان معاونت برون‌مرزی سازمان را بر عهده داشت، همزمان در حال خنده هستند.

محمدرضا جلاتی‌پور، فعال سیاسی اصلاح‌طلب: «بعد از تصویب کلیات طرح صیانت در مجلس قبل، علی‌رغم مخالفت بسیار گسترده نهادهای مدنی و کارشناسان و کارزارهای پرامضا و نظرسنجی‌های حاکی از مخالفت اکثریت شهروندان، در مطلبی نوشتیم که این مصوبه نشان داد که مجلس «ناشنوا» است. حالا هم می‌توان با استرداد «لایحه مقابله با نشر خلاف واقع» مشهور به صیانت ۲، توسط دولت چهاردهم گفت که این دولت «شنوا» است. دولت با این استرداد نشان داد نه‌تنها شهامت پذیرش خطایش و اصلاح رفتارش را دارد، بلکه «می‌شنود» و حتی بعد از ارسال یک لایحه، همچنان گوشش به صدای جامعه مدنی و کارشناسان و افکار عمومی باز است. مقایسه این دو تجربه روشن‌تر می‌کند چقدر اهمیت و ارزش دارد با مشارکت و رأی شهروندان کسانی رئیس‌جمهور یا نماینده مجلس و شورا شوند که «شنوا» و دارای شهامت و قابلیت و آمادگی کشف و حذف خطاهایشان و پیشگیری از تکرارشان باشند.»

ابراهیم اصغرزاده، فعال سیاسی اصلاح‌طلب: «استرداد تشکر دارد؟ نه، ضرورتی برای تشکر نیست. استرداد لایحه عقب‌نشینی از یک خطای حقوقی و سیاسی است، نه یک لطف یا امتیاز. دولت باید بابت ورود به حوزه‌ای که صراحتاً در تقابل با حقوق اساسی مردم است، پاسخگو باشد. تشکر، بدون اذعان به اشتباه، به معنای مشروعیت بخشی به خطای بنیادین دولت است.»

احمدزیدآبادی، **روزنامه‌نگار و تحلیلگر سیاسی**: «آنکه به اشتباه خود اعتراف می‌کند و از آن بازمی‌گردد، در ادبیات دینی ما یعنی اهل انابه و توبه است. خداوند بازگشت‌کنندگان را دوست دارد. اما آنکه بر کار اشتباه اصرار ورزد، دلش سنگ و از رحمت خدا محروم می‌شود. از این جهت، استرداد لایحه مقابله با محتوای خلاف واقع در فضای مجازی از سوی دولت را باید به آقای دکتر پزشکیان و همکارانش تبریک گفت. باشد که مورد رحمت خداوند قرار گیرد و

طرح موضوعی این چنین بحث‌برانگیز در وضعیت جاری کشور نیز در کنار تمام زوایای این لایحه، مورد توجه قرار گرفته است. سیدمحمود میرلوحی، فعال سیاسی اصلاح‌طلب در این باره به خبرنگار هم‌میهن گفت: «موضوع طرح این لایحه، تصویب دو فوریت در هیئت وزیران و ارائه به مجلس قابل بررسی است و باید روشن شود. این لایحه دو سال قبل و در دولت آقای رئیسی با آن فضا و مشخصات مطرح شده است. با حوادثی که سال گذشته رخ داد، انتخابات زود هنگام، فضای جدید و نگاه متفاوتی که نسبت به فضای مجازی، اینترنت، افکار عمومی و رفع فیلترینگ وجود دارد، نمی‌دانم چطور می‌شود لایحه‌ای با این مشخصات به جریان افتاده باشد.»

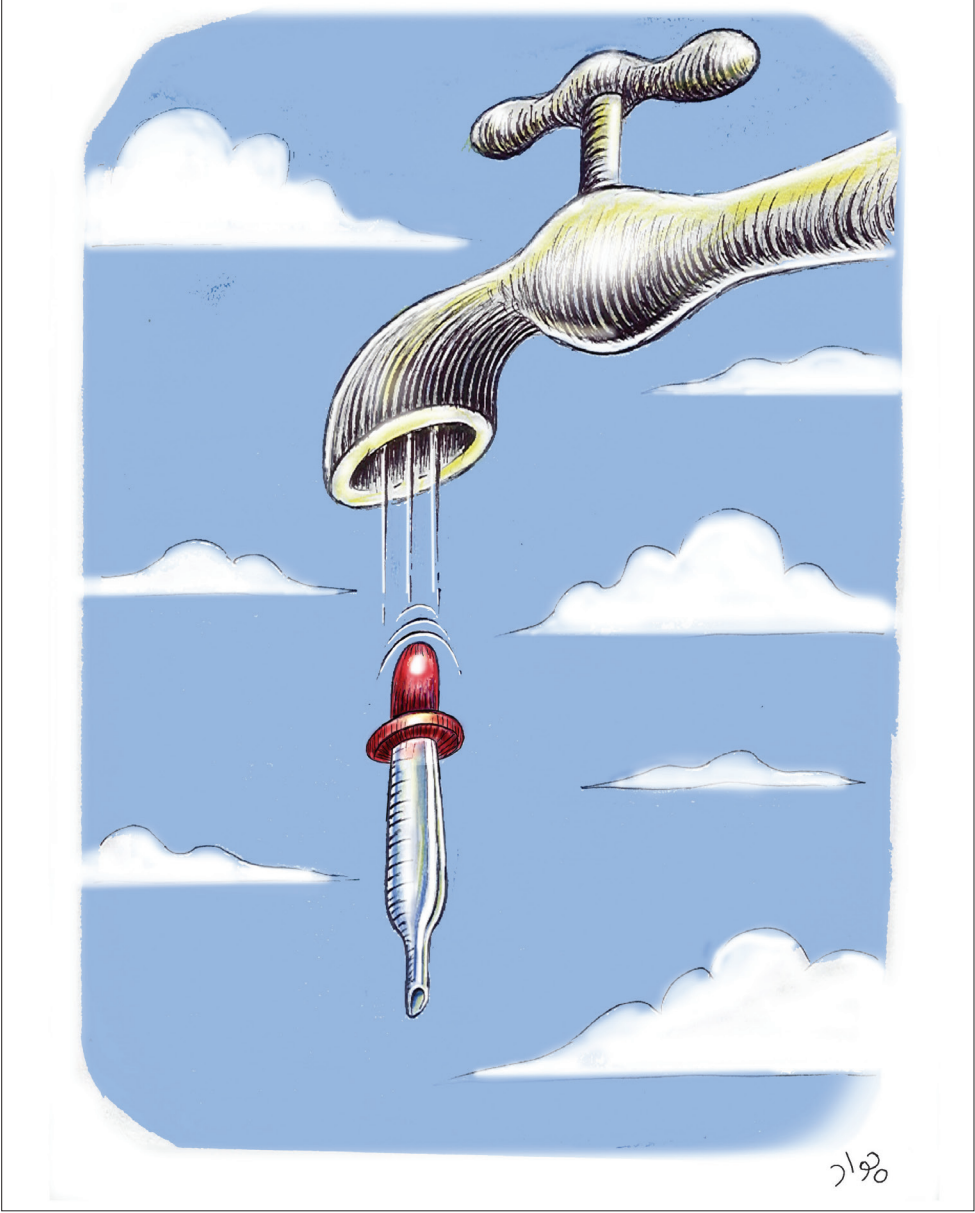
معاون پارلمانی دولت هشتم ادامه داد: «از سال ۷۷ و دولت آقای خاتمی متأسفانه یک فضا و تفسیر جدیدی به وجود آمد و آن تصریح قانون که می‌گوید لایحه دولت و طرح مجلس نباید طبق اصل ۷۵ با ماری جدیدی داشته باشد مگر اینکه منابش مشخص شود با مسئله مواجه شد. این مسائل نیز باید مانند تفسیر نظارت استصوابی مورد بحث قرار بگیرد. این لایحه‌ای که پس گرفته شد نامش لایحه قضایی‌ست اما ۱۵ ماده اجرایی دارد و ۷ ماده آن قضایی است. دولت در چنین شرایطی به تعبیر من نقش پستچی را دارد و متأسفانه بعضی اینطور القا می‌کنند که حق کم و زیاد کردن موارد را ندارد و کار را به مجلس می‌برد. در این فضا وقتی وزرا می‌دانند آقای پزشکیان چه قول‌هایی به مردم داده در حالی‌که با رفتارهایی مثل رفتار شورای عالی فضای مجازی این قول‌ها به صورت قطره چکانی تا حد کمی عملی شده، اینکه چطور چنین لایحه‌ای با دو فوریت به مجلس می‌رود، جای کالبدشکافی دارد. چه کسانی آن را از بایگانی بیرون کشیدند، مسیر را فعال کردند و با این سرعت مارک دو فوریتی به آن زدند بدون توجه به اینکه دوسوم آن اجرایی است. این موضوع باید بررسی شود. معتقدم هم باید از دولت تشکر کرد و هم قوه قضائیه که با این کار همراهی کرد.»

سمفونی خطوط

جواد علیزاده

بحران کم‌آبی!

عکس نوشت

عکس به مثابه «فکت»

درباره عکسی از محمدباقر قالیباف در حاشیه ششمین کنفرانس رؤسای مجالس جهان در ژنو

در روزهای جنگ یکی از بزرگ‌ترین چالش‌های عکاسان، حضور در مناطق جنگی و عکاسی کردن بود. در حقیقت کسانی که عمری برای چنین روزهایی آموزش دیده بودند جهت حضور در مناطق جنگی با موانع سفت و سختی روبه‌رو می‌شدند. عکاس‌های مطبوعاتی به واسطه سال‌ها فعالیت در سطح شهر به نوعی آبدیده شده‌اند. یعنی حواسشان هست که از چه مکان‌هایی نباید عکاسی کنند و در چه محیط‌هایی اجازه عکاسی دارند. خیلی از اهالی مطبوعات حتی برای اینکه از مکانی گزارشی تهیه کنند مجوزهای علی‌حده می‌گیرند. به عنوان مثال برای اینکه یک عکاس خبری در روز بتواند در سطح شهر تهران عکاسی کند باید مجوز «ناجی هنر» داشته باشد. اگر همین خبرنگار که مجوز عکاسی در سطح شهر را توی جیبش گذاشته بخواهد در سطح شهر به هنگام شب عکاسی کند حتماً باید قبل از شروع به کار به کلاترری محل اطلاع‌رسانی و کسب اجازه کند. همه این‌ها به کنار هر کجای شهر که عکاسی بخواهد دوربین به دست شود آن تکه یک صاحب پیدا می‌کند و اجازه عکاسی بدون مجوز را مطلقاً نمی‌دهد. برای تقریب به ذهن عرض می‌کنم که هر کدام از وسایل حمل و نقل عمومی اعم از مترو، اتوبوس، تاکسی و... هر کدام از پارک‌ها، بهشت زهرا و... زیر مجموعه شهرداری قرار می‌گیرند و مجوز گرفتن از شهرداری خود داستانی دارد پر آب چشم. هر کدام از بیمارستان‌ها اگر متولی خاص نداشته باشند زیر مجموعه دانشگاه علوم پزشکی یا وزارت بهداشت یا... که مجوز گرفتن از آن‌ها هم کشش آهنی و صبر ایوب می‌خواهد. فرودگاه‌ها و راه‌آهن و... مجوز وزارت راه که بهتر است بی‌خیالش شوید. ورزشگاه‌ها مجوز وزارت ورزش و... حتی عکاسی از جنگل و کوه و دشت هم مجوز سازمان محیط زیست و چه و چه می‌خواهد. خلاصه اینکه عکاسان مطبوعاتی برای اینکه بتوانند چشم مخاطبان‌شان را به محتوایی روشن کنند هزاران بار هفت خان رستم را تا آخر می‌روند و بر می‌گردند. اما این‌ها را برای چه می‌نویسم؟ امروز که عکس رئیس مجلس را در کنفرانس ژنو دیدم به این فکر کردم که وقتی قرار است در آینده از عکس به عنوان فکت در جوامع بین‌المللی استفاده کرد چرا در روزهایی که امکان تولید فکت وجود دارد جلوی پای عکاس و خبرنگار سنگ‌اندازی می‌کنید؟ اگر همان روزها به عکاسان اجازه داده می‌شد که بدون ترس عکاسی کنند امروز هم عکس‌های بهتری داشتیم، هم ای‌مثل می‌توانستیم در حاشیه همان اجلاس نمایشگاه عکسی برپا و چشم جهانیان را به وحشی‌گری اسرائیل روشن‌تر از قبل کنیم.

عکس: تسنیم محمود حسینی، مهر